

[Christophersen.]

udvalget har ønsket en redegørelsesdebat, inden man tager stilling til denne ansøgning. Ministerens redegørelse indeholder efter vores opfattelse fyldige oplysninger og opfylder dermed det ønske, finansudvalget har haft.

Jeg vil godt koncentrere mig om nogle få ting i redegørelsen, ting, som vi til gengæld mener er ganske centrale.

I det tilfælde, vi her står med, vedstår regeringen jo den tidligere regerings foreløbige aftale om at overdrage en brugsret for en begrænset periode til beboerne i Christiania, men det ændrer ikke ved, at forsvarsministeriet er ejer af arealerne, og at forsvarsministeriet derfor står med en ejers ansvar. Ministeriet må derfor som sådant respektere de påbud, som sundheds- og bygningsmyndighederne i Københavns kommune fremsætter over for ministeriet som ejer af Christiania.

Og hvad er det så for påbud, Københavns kommune har stillet forsvarsministeriet over for? Det er påbud om at bringe en række bygningsmæssige, sundhedsmæssige og brandsikkerhedsmæssige forhold i orden, og det svarer til de krav, som også var forudset i den redegørelse, som den tidligere regering udarbejdede om sagen, og som den tidligere regering derfor, hvis den var blevet siddende, havde været nødt til at opfylde på den ene eller den anden måde.

Forsvarsministerens opgave består derfor i at realisere, hvad også hans forgængere erkendte at det under en eller anden form havde været nødvendigt at gøre. Hvis ikke man fra forsvarsministeriets side imødekommer de påbud, som Københavns kommune har stillet ministeriet over for, hvis ikke man imødekommer de påbud på den måde, som ministeren har skitseret det i sin ansøgning, er konsekvensen, at man enten må ofre langt større beløb på at gennemføre de nødvendige istandsættelser, nemlig et beløb på 19 mill. kr., eller simpelt hen forhindre, at bygningerne anvendes.

Er det nu ganske rimeligt at benytte 19 mill. kr. til at foretage istandsættelser af bygninger, hvis anvendelse kun skal strække sig et par og tyve måneder frem i tiden? Vi finder det ikke rimeligt. Vi finder, at ministerens løsning absolut er at foretrække, og jeg vil godt her understrege, at

hvis man hverken vil gå med til en istandsættelse eller til de nedrivninger og vedligeholdelser, som ministerens ansøgning til finansudvalget går ud på, bliver konsekvensen, at forsvarsministeriet bliver nødt til at forhindre de pågældende bygningers anvendelse, og det er en konsekvens, som jeg tror kan medføre større problemer end dem, der kan rinde af en vedtagelse af ansøgningen.

Man kan også rejse det spørgsmål, om ikke den løsning, som set fra forsvarsministerens side er rimelig, egentlig også set fra Christianias og Christianias beboeres og venners synspunkt er ganske fornuftig. For dem, der ønsker at betragte Christiania som et socialt eksperiment — og det er der jo en del der gør — kan der næppe være noget perspektiv i at modsætte sig opfyldelsen af de mest elementære krav til hygiejne, brandsikkerhed, bygningssikkerhed m. v.

Derfor er vi tilfredse med forsvarsministerens redegørelse, og vi finder, at folketingets finansudvalg nu dels på baggrund af redegørelsen, dels på baggrund af den debat, som finder sted her i dag, må være i stand til at kunne træffe en beslutning og, håber vi, en positiv beslutning om bevillingsansøgningen.

Jeg skal blot her til sidst henstille, at debatten får et rimeligt og værdigt forløb. Jeg tror, at et indlæg som det, vi oplevede for lidt siden fra den foregående taler, helst bør være en enlig foretælse under denne debat. I modsat fald risikerer vi virkelig for alvor at komme ind i de situationer, som hr. Kjeld Olesen påpegede var så risikable: en konfrontation mellem generationer og mellem forskellige kulturelle opfattelser.

Svend Haugaard (RV):

Der er sket mange fejl i forbindelse med Christiania og vistnok fra næsten alle involverede parter side.

Lad os starte med dem, der brød ind, selv om det ikke var dem, der lavede de første fejl, men det at bryde ind på området var selvtægt, det var ulovlig indtrængen, og det må vi fordømme, vi har ikke sympati for lovbrud. Også senere var der i alt for høj grad en tendens til at sætte sig ud over samfundets almindelige regler uden alligevel at kunne klare sig uden samfundets støtte. Det er let nok at sige, at man står af ræset, hvis man så giver andre endnu mere ræs, fordi de